

for women, by women

Sharing stories of strength, resilience and leadership

2018

When you move to a new country and you practice and share your culture, whether it's music, art, dance or story, your culture comes alive in a new place and in a new way.

- Rose Brown,
ECCQ Community Leadership Program Manager

PROJECT BACKGROUND

In partnership with the Islamic Women's Association of Australia (IWAA), the Ethnic Communities Council of Queensland (ECCQ) delivered the Community Leadership Program to women from Afghanistan, Iraq, Syria, and Iran in February – April 2018.

Rose Brown from ECCQ and Beengul Ali from IWAA worked together to deliver the 10-week program. We worked with Pam Blamey a storyteller who attended most sessions and told traditional folk tales.

One of the highlights was a camp by the river at Maroochydore. Pam ran a storytelling workshop where she demonstrated the structure of stories, then participants chose picture cards to stimulate ideas, encouraged the women to make drawings and write their story to share with the group.

We recorded stories from 10 participants, transcribed and translated them in three languages: Dari, English and Arabic and here they are . . .

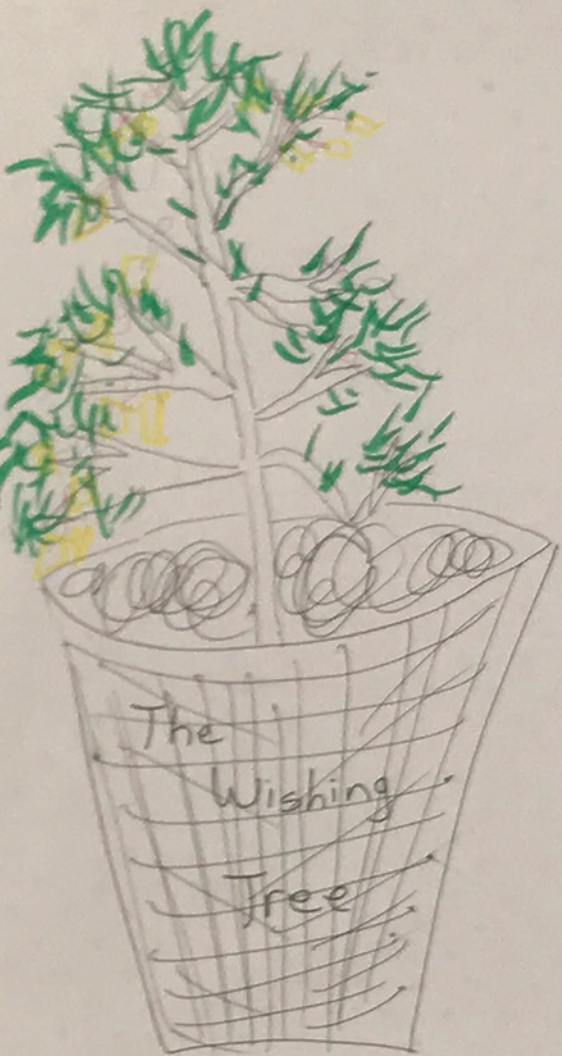
*The Community Leadership Program is funded by the Australian Government Department of Social Services.
Visit www.dss.gov.au for more information*

Ethnic Communities
Council of Queensland Ltd

IWAA
*yes
we care!*

How can we
use story to
make meaning of
our experience?
?

storytelling camp

Maroochydore, Queensland
April 2018

For Women, By Women
Wishing Tree

PAMS' REFLECTIONS

A friend told me about ECCQ's storytelling workshops involving art to empower women back in March 2017. I went along to get a feel for how this might work for me as I was interested in working with refugees as a storyteller. The idea of sharing stories from our different cultures intrigued me from the point of view of refugees and migrants learning to tell their own stories, but also to tell their traditional stories in English, to keep those stories alive in their culture and to share them with fellow Australians, enriching our culture too. The workshop was attended by a diverse group including new arrivals and Aboriginal and Torres Strait Islander women and we shared stories and movement. Part of the discussion was how women express their stories in different art media and the decision was made to hold an exhibition of the women's art at the Eritrean restaurant called Mu'ooz in West End.

This was my first public outing as a storyteller and I told the story of *The Cracked Pot*. ECCQ published a booklet to commemorate the project, *For Women By Women: Sharing stories of strength, resilience and leadership through art* (2017).

I was later excited to be involved in another ECCQ project involving women

as a resident storyteller. The project, delivered by ECCQ's Community Leadership Program in partnership with the Islamic Women's Association Australia (IWAA), was held over 10 weeks from February to April 2018. During the program, I told the story of *The Sign of the Tassel* (by Kathleen Ragan and found in *Fearless Girls, Wise Women & beloved Sisters*). Other stories I told were *The Farmer's Donkey*, and *All is Connected* (Congo).

When I say told, I really mean read with expression because this was my first experience of storytelling with two interpreters, one in Dari and one in Arabic. The women came from Afghanistan, Iran, Iraq, Egypt and Syria. Some are highly educated and some are not yet literate, but all of them are delightful, friendly, warm-hearted and curious women, keen to learn and settle in their new country.

The program culminated in a residential weekend away together on the banks of the Maroochy River on the Sunshine Coast, north of Brisbane. The camp was a marvellous opportunity for the women to have time for themselves away from home, and they made the most of it, relaxing at the water's edge, a trip to the beach, dancing and, of course, telling stories.

After dinner on the Friday evening, the tables were moved back for some music and dancing. I told the story of Stone Soup, using Eirwen Malin's version from her book, *Sharing Stories: Sharing Understanding* (given to me personally by Eirwen when we met at the Storytelling for Health Conference in Wales, June 2017). I read from the heart with the two translators, phrase by phrase. Two of the older women had banned mobile phones and earplugs and the young people in the front row sat still, their faces attentive, their eyes wide and shining. Galila said there was a similar story in her country and a Syrian woman knew the same story and got up and told it, this time with English and Farsi translators. Then a young woman from Egypt rose to tell a story about a rabbit who was sick and tired of carrots and lettuce. He visits birds, who offer him seeds, ducks who offer him fish, and a lion who offers him meat before he is ready to go home to his mother ... for carrots and lettuce!

The next morning 40 women attended my storytelling workshop in which I facilitated them drawing or writing a story, their own or one known to them, using picture cards and loosely based on the structure of Mooli Lahad's Six Part Story Method.

The aim of the workshop was to make meaning between ourselves and the world to gain understanding, as well as

to build hope, resilience, resourcefulness and community.

- How can we use story to make meaning of our experiences?
- How can we use story to build understanding of ourselves and others?
- Stimulate memory of story
- Write and remember a story, recent or past
- Shared experience and memories help healing
- Learning the structure of a story
- Have fun in sharing and building understanding.

I had the assistance of Rose Brown with Zahra Assafi and Zahra Shadanloo interpreting in Dari and Arabic. Several women relished the chance to speak up and to tell their story to the group. The stories they told were poignant, funny or very moving. There was a goose-bump moment when a daughter read her mother's story about love-letters flying up with birds – it sounded like poetry.

I hope you enjoy reading the stories in these pages as much as I loved hearing them told orally. They are transcribed here in English, Dari and Arabic. I would like to thank ECCQ for this opportunity and I thank all the women involved from the bottom of my heart.

GALILA

Look at each other. Every one of us has their own special story, because every one of us is in a unique way special. Sometimes we need to value ourselves. You need to value yourself; you need to have high self-esteem. Don't let people look down on you, in which case you will have a low self-esteem. We should remember that all of us are important.

A few weeks ago, I had the honour of attending a camp with this group. It was a really good opportunity for everyone to share their experiences and opinions with others. In my opinion sharing ideas is the main reason for the development and progress of each one of us. It is a way of learning. It is like putting one stone on top of the other in order to build.

In the camp I saw a card showing a group of people holding hands. That picture in a way depicted my own story. Because my own story of travelling to Australia and living here shows that together we can do many things. Sometimes we need to offer our hand and help somebody to stand up and let it go when the time is right. That person may in turn offer his/her hand to another person.

Women need to support each other and be able to rely on each other. This was the very idea behind the formation of IWAA some 25 years ago. When I came to Australia I didn't have anybody here but didn't sit in a corner feeling sad for myself. I went out and approached the people for help. I wanted to find out how I could get help and also help others. I started building my own network; I relied on myself, my family and my friends. The idea was how to help each other and grow together. We started from a small group and have progressed to where we are today. We therefore must support one another so that we can do great things, the things that we cannot do on our own.

Dari

قليله:

به همدیگر نگاه کنید. هر کدام ما داستان خاص خودش را دارد چون هر فرد ما یک آدم استثنایی خود هست فقط گاهی باید به خودمان ارزش قائل باشیم. شما باید برای خودتان ارزش قائل باشید. باید خود را بلند مرتبه ببینید. اجازه ندهید کسی ارزش شما را پایین بیاورد که در آن صورت شما خودتان خود را کم میبینید. یادما باشد که هر کدام از ما آدم های مهمی هستیم. چند هفته پیش من این افتخار را داشتم تا با این جمع به یک اردو بروم. این فرصت خوبی برای همه بود تا تجربیات و نظرات خود را با هم شریک شوند. به نظر من به اشتراک گذاشتن و مطرح کردن نظرات عامل اصلی رشد هر کدام ماست. این روشی برای یادگیری هست. مثل گذاشتن سنگی بر روی سنگی دیگر برای سازندگی. در اردو من کاردی را دیدم که نشان می داد گروهی داستان همدیگر را گرفتند. آن تصویر طوری نشان دهنده داستان من بود. چون داستان من از سفرم به استرالیا و اقامتم نشان دهنده این است که ما باهم میتوانیم کارهای زیادی را انجام بدهیم. گاهی ضرور هست که دستی را بگیریم بلندش کنیم و قتی که زمان مناسب رسید آن را رها کنیم و آن وقت او مکن است دست دیگری را بلند کند. زن ها نیاز دارند تا همدیگر را حمایت کنند، به هم تکیه کنند. این همان ایده اولیه تشکیل آوا در 25 سال قبل بود. وقتی من با خانواده ام به استرالیا آمدم، کسی رانداشتم اما گوشه ای ننشستم و غصه نخوردم. شروع کردم به جست و جو که چطور میتوانم کمک بگیرم، و چطور میتوانم به بقیه کمک کنم. پس شروع کردم به ساختن نت ورک خودم. تکیه کردم به خودم، خانواده ام و دوستانم. شوع کردیم که چطور میتوانیم به هم کمک کنیم و رشد کنیم. ما از یک گروه کوچ شروع کردیم و به جایی که امروز هستیم رسیدیم. پس ما باید همدیگر را حمایت کنیم تا بتوانیم کارهای بزرگی انجام بدهیم که به تنهایی نمی توانیم.

Arabic

جلیلة:

إنظرا إلى بعضكما الآخر. كل واحد منا عنده حكايته الخاصة لأن كل واحد منا فرید من نوعه وبطريقته الخاصة. تحتاج إلى تقدير نفسك ويجب أن يكون لديك مستوى عالي من الإحترام الذاتي. لا تسمح للآخرين بالنظر إليك من أعلى لأنك بذلك ستكون نظرتك نفسك متدنية. يجب أن نتذكر إننا جمعياً مهمين. ومنذ بضة أسابيع تشرفت بزيارة مخيم مع هذه المجموعة، وكانت فرصة رائعة لیتقاسم الجبع خبراتهم وتجاربهم وآراءهم مع الآخرين. وبرأيي، فإن تقاسم الأفكار هو السبب الرئيس للتطور والنماء لدى كل واحد منا. إنها طريقة للتعلم، إنها شبيهة بوضع لبنة فوق أخرى من أجل البناء. وفي هذا المخيم، رأيت بطاقة تظهير مجموعة من الناس يشيكون بأديهم بأيد البعض وهذه الصورة كانت بطريقة ما تروي قصتي. وبما إن حكايتي في السفر إلى أستراليا والعيش هنا تبيّن إننا يمكننا فعل الكثير من الأشياء. ونحتاج أحياناً إلى مد أيدنا ومساعدة شخص كي يتمكن من الوقوف ثم تركه في الوقت الملائم. وسيقوم هذا الشخص بدوره في مد يده إلى شخص آخر بعدئذ، وتحتاج النساء إلى مؤازرة ودعم بعضهن الأخريات وأن يتمكن من الإعتماد على بعضهن الأخريات. وهذه هي الفكرة الأساس وراء تأسيس مجموعة AWA منذ حوالي ٢٥ سنة. عندما جئت إلى أستراليا، لم يكن هناك أي شخص هنا لكنني لم أقف مكتوفة اليدين في الزاوية أندب حظي ومشاعري. ذهبت وطلبت من الناس المساعدة. كنت أريد الإستفسار عن كيفية الحصول على المساعدة وأيضاً عن مساعدة الأخريات. وبدأت في تشييد شبكتي الخاصة؛ كنت أعتمد على نفسي وعلى أسرتي وأصدقائي. كانت الفكرة هي في كيفية مساعدة بعضنا الآخر والنمو والتطور سوياً. بدأنا بتشكيل مجموعة صغيرة ثم تطورنا إلى ما نحن عليه اليوم. لذا فإنه يجب علينا دعم ومؤازرة بعضنا الآخر كي نتمكن من القيام بأشياء رائعة أي الأشياء التي لا يمكننا القيام بها بمفردنا.

Ebtesam

Shepherd and his flute

Once upon a time there was a shepherd who loved to play his flute. He loved to wander in the forest and play his flute. He liked his flute a lot. He was playing his flute passionately and his music was resonating in the forest.

One day whilst he was playing his music as usual he noticed a group of animals who were busy arguing with each other. But when they heard the shepherd's flute they stopped arguing and began to listen to the shepherd playing his flute. When the shepherd noticed that the animals had gone quiet he realized that when the music is played passionately and sincerely it can affect everyone.

This story shows that if we are sincere and do things wholeheartedly we can have a positive effect on people around us.

Dari

ابتنسام:

داستان چوپان و فلوتش

روزی روزگاری یک چوپان بود که از نواختن توله اش لذت می برد. او علاقه داشت در جنگل قدم بزند توله بنوازد. او با تمام وجودش شروع به نواختن توله میکرد و آواز توله او در زیبایی جنگل طنین انداز میکرد. یک روز وقتی همچنان در حال نواختن توله بود متوجه گروهی از حیوانات شد که با هم در حال مجادله بودند. اما وقتی صدای توله نواختن چوپان را شنیدند از دعوا دست بردار شدند و گوش دادند به توله نواختن چوپان. وقتی چوپان متوجه آرام شدن حیوانات شد فهمید وقتی موسیقی از ته دل وبا تمام احساس نواخته میشود میتواند بر روی همه زنده جانها تاثیرگذار باشد. همچنین این داستان نشان میدهد که اگرما صادق باشیم و کارها را با تمام وجود انجام بدهیم میتوانیم حتی روی اطرافیانمان اثر مثبت بگذاریم.

Arabic

بنتسام:

الراعي والمنجيرة:

كان يا ما كان، كان في راعي يحب أن يلعب منجيرته. كان يعيش التجوال في الغابة والعزف على نايه (المنجيرة) وكان يحب نايه كثيرا، وكان يعزف منجيرته بشغف وكانت موسيقاه تنتشر في كل أرجاء الغابة. وفي أحد الأيام بينما كان يلعب موسيقاه كالمعتاد، لاحظ مجموعة من الحيوانات منشغلين في النقاش فيما بينهم. لكن عندما سمعوا صوت منجيرة الراعي توقفوا عن الشجار وبدأوا في الاستماع للراعي وهو يلعب منجيرته. وعندما لاحظ الراعي أن الحيوانات قد خلدت للهدوء إنتبه إلى أنه حينما يتم لعب الموسيقى بشغف وإخلاص فإنها تؤثر على كل واحد. وتُظهر هذه الحكاية أنه عندما نكون مخلصين ونعمل الأشياء من صميم قلوبنا فإننا قد نؤثر بطريقة إيجابية على الناس من حولنا.

Fahimeh

Animals have feelings

My story is not about humans but about animals. Because we humans think that animals don't have any feelings which is not true. But because they don't speak our language and don't express their feelings in the language that we understand we think in this way.

Many years ago when there was a war going on in my country, my cousin who was living near us decided to go to another city because of the constant attacks. They had two beautiful and valuable canaries which they were not able to take along with themselves. So she left them with me. I looked after them very well like they were my own birds and I got attached to them. Every day, close to sunset, I used to take the birds to our beautiful garden, which was full of trees and flowers, so that they wouldn't miss their owners.

One day there was a big explosion near my house. And the shockwaves were so massive that I thought that the walls would collapse. As luck would have it, the birds were in the garden. When I went to see what had happened to the birds one of them was already dead and the other one was in shock. My husband asked me to get rid of the dead one but I said no. Because I thought that if my cousin comes back and sees the cage empty she may think that somebody left the cage's door open and the bird escaped or my children, who were very young at the time, had played with the bird and killed it. I put it in a plastic bag and put it in the freezer.

After a few months, they came back; they came for the birds to take them back. When I showed her the cage with only one bird in it she eyed me strangely. Quite possibly they thought what I guessed they would think. I brought the bird's dead body and showed them and explained what had happened and that the bird may have died as a result of a heart attack. At this time when the bird in the cage saw the other bird's dead body it began to squeal loudly until it collapsed. I took the bird out of the cage and gave it water and gently rubbed its body till it came back. But the bird never sang again. And all of us were very sad for that bird. Every time I remember that story I feel very sad. Because we think that birds have no feelings.

My children and I have special feelings for the animals ever since but as losing them makes me very sad I don't keep any animal. But I always keep a special bowl for the birds in the back yard and sometimes take leftover food to the park and leave it for them.

Fahimeh's story continued

Dari

فهیمة:

داستان من در در مورد انسان ها نیست بلکه درباره حیوانات هست. چون ما انسان ها فکر میکنیم حیوانات احساس ندارند اما این درست نیست اما چون به زبان ما صحبت نمی کنند احساسات خودشان را به زبان ما بیان نمی کنند این طور فکر میکنیم. سالها پیش وقتی کشورم درگیر جنگ بود، دختر مامایم که در نزدیکی های منطقه ما زندگی میکرد بلاخره ناگزیر تصمیم گرفت شهر را رها نموده به شهر امن تر دیگری بروند. آنها یک جوره کنزی زیبا و قیمت بهای داشتند که نمی توانستند با خود ببرند. پس تصمیم گرفتند آنها را پیش ما بگذارند تا من به خوبی از آنها مراقبت میکردم درست مثل اینکه آنها پرنده های خودم بودند و من هم چون همیشه از دختر مامایم خبرگیری مینمودم این پرنده ها با من بلد بودند من هر روز دم غروب این پرنده ها را به باغ که پر از گل و درخت بود میبردیم تا زیاد دلنگ نشوند. یک روز یک بمب در نزدیکی خانه ما منفجر شد و موج انفجار به حدی بود که فکر میکردیم دیوارها فرو میریزند در همین اثنا پرنده ها در باغ بودند. وقتی رفتم تا احوال پرنده ها را بگیرم متوجه شدم که یکی از همین پرنده ها از شدت ترس سگته قلب نموده و مرده. همسرم گفت که جسد پرنده مرده را دور بندازم اما من قبول نکردم. چون با خودم فکر کردم که اگر دختر مامایم برگردد و قفس خالی را ببیند فکر میکنه یا از بی توجهی دروزه قفس باز مانده و پرنده فرار کرده یا اینکه شاید اطفال که آن زمان کوچک بودند با آنها بازی نموده و یکی شان را از بین برده اند در همین فکر بودم تصمیم گرفتم جسد مرده پرنده را در پلاستیک به پلاستیک انداختم و در یخدان یخچال گذاشتم. مدتی گذشت. دختر مامایم برگشت و به دیدن پرنده ها آمد وقتی قفسی را که فقط یک پرنده داشت برایش نشان دادم خیلی با تعجب به من نگاه کردند. احتمالا به ذهنش همان چیزی رسید که حدس زده بودم. من فوراً جسد پرنده را آوردم و به آنها نشان دادم و برایش تمام جریان را توضیح دادم که چه اتفاقی افتاده و فکر میکنم پرنده از ترس سگته کرده و مرده. در این زمان وقتی پرنده داخل قفس جسد پرنده را دید شروع به جیغ زدن کرد تا اینکه از هوش رفت. من پرنده را از قفس بیرون آوردم و برایش آب دادم و بدنش را مساج دادم تا به هوش آمد. اما دیکه هرگز ان پرنده آواز نخواند. همه ما بسیار برای این پرنده نگران بودیم. هر وقت من به یاد این داستان میشوم خیلی ناراحت احساس می کنم چون ما انسانها فکر میکنیم حیوانات احساس ندارند. از ان حادثه به بعد من و اطفالم احساس خاصی برای حیوانات داریم. اما چون از از دست دادن آنها مرا ناراحت میکند جرحت ندارم پرنده نگهداری کنم اما همیشه یک ظرف روی باغچه میگذارم تا پرنده ها آب بنوشند و باقی غذا را به پارک میبرم و به پرندها غذا میدهم. ه.

Arabic

فهيمة:

قصتي ليست عن البشر بل عن الحيوانات وذلك لأننا نحن البش نعتقد إن الحيوانات لا مشاعر لديها وهذا غير صحيح. لكن بما أنهم لا يتحدثون لغتنا ولا يعبرون عن مشاعرهم بلغة نستطيع فهمها فإننا نفكر بهذه الطريقة. منذ عدة سنوات كان هناك حرب في بلدي وكانت ابنة عمي تسكن قريباً منا لكنها قررت الذهاب إلى مدينة أخرى نظراً لكثرة الهجمات على مكان سكنها وكان لديها عصفوران رائعان من صنف الكنار ولم تتمكن من أخذهما معها فتركتهما عندي. وقمت بالإعتناء بهما جيداً وكانهما طيورتي وأصبحت ملتصقاً بهما، وفي كل يوم عند غروب الشمس كنت أخذ العصفورين إلى حديقةنا الجميلة التي كانت مليئة بالأشجار والزهور وذلك بهدف تسليتهما وكى لا يشتاقا على صاحبيهما الأصلي. وفي أحد الأيام، حصل إنفجار بالقرب من منزلي وكانت ترددات الإنفجار هائلة بحيث ظننت إن الجدران قد تنهار. لكن الذي حدث هو أن العصفوران كانا في حديقة وعندما ذهبت لمعرفة ما حدث للعصفوران كان أحدهما قد نفق للتو وكان الثاني في حالة من الذهول. وقد طلب مني زوجي أن أتخلص من العصفور الميت لكنني قلت لا، لأنني إعتقدت إنه إذا عادت ابنة عمي ورأت القفص خالياً فإنها قد تعتقد أن شخص ما قد ترك بواية القفص مفتوحة وأن العصفور قد هرب أو أن أطفالها الذين كانوا صغيري السن حينها قد لعبوا بالعصفور وقتلوه. أخذت العصفور ووضعت في كيس بلاستيكي في التلاجة وبعد بضعة أشهر عادوا، عادت ابنة عمي من أجل أسترداد العصفورين وعندما أريتها القفص بوجود طائر واحد نظرت إلي نظرة غريبة. أظن إنها إعتقدت ما كنت قد فكرت به، فذهبت وأحضرت العصفور الميت وأخبرتها بما حدث وأن العصفور لربما قد مات جراء أزمة قلبية. وفي هذا الوقت، عندما رأى العصفور الموجود داخل القفص جثة رفيقه (العصفور الآخر) بدأ يصيح بصوت عالٍ إلى أن إنهار. أخذت الصائر إلى خارج القفص أعطيته بعض الماء وربتت بلطف على جسمه إلى أن عاد إلى الحياة. لكن هذا الطائر إمتنع عن الغناء مرة أخرى وهذا ما تسبب لنا جميعاً بالحزن لهذا الطائر وفي كل مرة أتذكر تلك القصة فإنني أشعر بالحزن الشديد. وبما إننا نعتقد أن الطيور ليس لها مشاعر فإنني وأطفالي لدينا مشاعر خاصة نحو الحيوانات لكن وبما إن فقدان الحيوانات يجعلني بالغ الحزن فإنني لا أحتفظ بأي حيوان. لكنني دائماً ما كنت أحتفظ بحوض خاص للطيور في الحديقة الخلفية وأحياناً أخذ بعض بقايا الطعام إلى الحديقة العامة وأتركها للطيور.

Faiza

The boy and the train

One day a boy wanted to go somewhere but he was getting late. The train was running late. He was impatiently waiting for the train's arrival. From the distance he saw a train approaching the station and thought that it was the train that he had been waiting for, but the train didn't stop in that station at all. He got very angry and waited for the next train with folded arms. He kept looking at the monitor displaying the train's arrival time with aghast but he was a young boy and could not read and this made him even more angry. The boy did not even know which train he needed to get. He needed to calm down and try to understand where he needed to go but he was very angry and upset. A train arrived at the station after a while. The boy got on the train but suddenly realised that it was not his train. He started to ask the other passengers where that train was going and where they were. Finally, one of the passengers told the boy that he was on the wrong train and he got off it at the following station. He was supposed to wait for his train but as the boy did not have patience he decided to walk home.

Dari

فائزه:

پسرک و قطار خطر ریل :

روزی پسرکی میخواست به جای برود اما ناوقت شده بود. ریل ناوقت کرده بود و این پسرک انتظار بود. از دور قطاری را دید که به طرف ایستگاه نزدیک میشد. با خودش فکر کرد که این باید قطاری باشد که من انتظارش را دارم اما قطار اصلاً در آن ایستگاه متوقف نشد. پسرک خیلی عصبانی شد. دست به سینه منتظر قطار بعدی شد و با حیرت به مانیتوری که جهت رسیدن قطارها را نشان میداد میدید اما چون پسرک خیلی خورده بود و نمیتوانست بخواند بیشتر عصبانی میشد. این پسر خورده حتی نمیدانست کدام قطار را باید سوار شود. پسرک خیلی عصبانی و ناراحت بود. بعد از مدتی یک قطار به ایستگاه رسید. پسرک به سرعت سوار شد. اما ناگهان متوجه شد که این قطار او نیست. شروع کرد تا از بقیه مسافرین قطار بپرسد که این قطار کجا می رود و فعلاً در کدام ایستگاه استند. بلاخره یکی از مسافرین به پسرک گفت که قطار اشتباه را سوار شده. پسرک فوراً ایستگاه بعدی از قطار پیاده شد و باید منتظر قطارش میبود. ام چون پسرک انقدر بی حوصله شده بود تصمیم گرفت تا منزلش را پیاده برود.

Arabic

فايزة:

الولد والقطار

في أحد الأيام كان الولد يريد الذهاب إلى مكان ما لكنه كان متأخرًا. القطار كان متأخرًا في رحلته وكان الولد ينتظر قدوم القطار بفارغ الصبر. ومن مسافة بعيدة، رأى القطار أت باتجاه المحطة واعتقد إن هذا هو القطار الذي طالما إنتظره. لكن هذا القطار لم يتوقف في المحطة على الإطلاق، وهذا ما جعل الصبي شديد الغضب وإنتظر القطار التالي وذراعه مكتوفان وواصل النظر في جهاز مراقبة الإعلان عن وصول القطار وعيناه محدقتان لكنه كان صبيًا صغيرًا ولم يكن يجيد القراءة مما جعله أكثر غضبًا. ولم يكن هذا الولد يعرف أي قطار هو الذي يجب عليه أخذه، وكان عليه أن يتحلى بالهدوء وأن يحاول فهم إلى أين يجب عليه الذهاب لكنه كان غاضبًا ومنزعجًا. وقد وصل قطار إلى المحطة بعد فترة قصيرة، وصعد الولد إلى هذا القطار لكنه سريعًا ما إكتشف إن هذا ليس قطاره. وبدأ يسأل الركاب الآخرين عن وجهة سفر هذا القطار وأين كانوا، وفي النهاية أخبره أحد الركاب أنه في القطار الخطأ فنزل من القطار في المحطة التالية. كان يجب عليه أن ينتظر قطاره لكن هذا الصبي كان ينقصه الصبر قرر الذهاب إلى المنزل مشيًا على الأقدام.

Fatemeh

Young lovers

One day a young boy and a young girl met in a park and after seeing each other a few times they became interested in one another. They then decided to inform their families about this. After a few meetings their families gave their consent for the young couple to get married. The two families then began to get ready for the marriage ceremony. They bought wedding supplies and household goods. The bride chose a purple dress for her wedding gown and the young groom chose a black suit. Finally, the wedding day arrived and everybody was happy. When the time came to cut the cake it fell to the ground so they didn't have any cake to cut. People kept looking at each other astonished but all of a sudden they began to laugh and everybody enjoyed the wedding.

Dari

فاطمه:

عاشق های جوان:

روزی دختر و پسر جوانی در پارک با ه ملاقات می کنند. بعد از چند بار ملاقات آنها به هم علاقه مند میشوند. پس تصمیم میگیرند که فامیل هایشان را در جریان بگذارند. بعد از چند نشست که خانواده ها با هم ملاقات داشتند با ازدواج زوج جوان موافقت کردند. پس دو فامیل تصمیم گرفتند تا برای عروسی آماده شوند. آنها لوازم عروسی و وسایل ظروری را خریداری کردند. عروس آینده برای خود لباس گلایی انتخاب کرد و داماد دریشی سیاه رنگ. بالاخره روز عروسی فرا رسید. همه بسیار خوشحال بودند. وقتی نوبت به صرف و توتّه نمودن کیک رسید ناگهان کیک به زمین افتاد و آنها کیکي برای توتّه کردن نداشتند. همه خیلی با تعجب به هم نگاه میکردن که ناگهان خنده جمع را فرا گرفت و همه از جشن لذت بردند.

Arabic

فاطمه:

العاشقان الصغیران:

في أحد الأيام التقى صبي صغير وبنت صغيرة في الحديقة العامة وعندما تعارفا والتقيا ببعضهما الآخر لبضعة مرات نمت علاقة بينهما وتطورت، ثم قررا إخطار أسرتهما بذلك. وبعد بضعة إجتماعات، وافقت عائلتهما على زواج الزوجين. وبدأت الأسرتين بالإستعدادات لعقد القران واشترت العائلتان تجهيزات العرس ومفروشات المنزل. وقد إختارت العروس فستاناً أرجواني اللون كفستان العرس وإختار الشاب بذلة سوداء. وفي النهاية، جاء يوم العرس وكان الجميع سعداء وعندما حان وقت قطع الكعكة وقعت الكعكة أرضاً ولم يبق كعكة عرس تُقطع. واستمر الناس ينظرون إلى بعضهم البعض مذهولين مما حدث لكن فجأة بدأوا بالضحك واستمتع الجميع بحفلة العرس.

Madineh

Butterfly and the boy

There was a boy who really loved butterflies. He would usually go to the park to watch them. One day when he was outside, he found an injured butterfly on the ground which couldn't fly. He then took it to his mother at home to look after it. After the boy had taken care of the butterfly for a while, it got better. He took it to the park and released it. The little boy was so happy.

Dari

پروانه و پسرک:

روزی پسری بود که خیلی پروانه ها را دوست می داشت. او بیشتر اوقات برای تماشای پروانه ها به پارک میرفت. یک روز که پسرک به پارک برای تماشای پروانه ها رفته بود، یک پروانه را دید که زخمی شده بود و نمی توانست پرواز کند. پس پسرک پروانه را با خود پیش مادرش برد. او از مادرش خواست تا آن را با خود به خانه ببرد و از پروانه نگهداری کند. پسرک پروانه را با خود به خانه برد و از آن نگهداری کرد. بعد از چند روز که پروانه میتوانست دوباره پرواز کند، پسرک پروانه را به پارک برد و آزادش کرد. پسرک از اینکه توانسته بود به پروانه کمک کند بسیار خوشحال بود.

Arabic

مدینه:

الفراشة والولد:

كان هناك في صبي يعشق الفراشات، وكان في العادة يذهب إلى الحديقة العامة لمراقبة الفراشات. وفي أحد الأيام عندما كان في الخارج، عثر على فراشة مُصابة مطروحة على الأرض وليس بإمكانها الطيران. فأخذها لعند أمه في المنزل كي تعتني بها. وبعد

الإعتناء بها لفترة قصيرة، تحسّن وضع الفراشة وأخذها بعدنّذ إلى الحديقة العامة وأطلقها هناك. وكان الطفل الصغير بالغ السعادة حينئذ.

Sima

Homing pigeon

Many years ago there were birds which jobs were to deliver letters. It could be a love letter which could bring happiness or a sad letter which could bring tears to the eyes. They always worked together to deliver the letters so that the job could be done faster. They usually did their journeys together so that they could be happy on the way. The birds weren't responsible for the contents of the letters; they just delivered them so they were happy with their job.

Dari

سيما:

کيوتران نامه بر:

سالها پيش کار کيوترها وظيفه رساندن نامه ها را داشتند. نامه ها ميتونستند خبر خوب يابد داشته باشند. نامه ها گاهي اشک شوق و گاهي تلخترين خبر ها را داشتند. پرنده ها گروهی نامه ها به صاحبانشان ميرساندند. اينطوری هم درطولمسیر با هم بودند هم شاد بودند به با هم هستند. اما آنها از محتوای نامه ها خبری نداشتند و از اینکه کارشان را به خوبی انجام ميدادن راضی بودند.

Arabic

سيما:

الحمام الزاجل:

منذ سنوات طويلة كانت هناك طيور كان دورها توصيل الرسائل. قد تكون هذه الرسائل رسائل حب والتي تحمل معها السعادة أو رسالة حزينة قد تُحضر معها الدموع إلى العينان. ولطالما عملا سويًا لتوصيل الرسائل كي تتم هذه العملية بسرعة أكبر، وغالبًا ما كانت رحلاتهم سويًا كي يكونوا سعداء في طريقهم. ولم تكن الطيور مسؤولة عن محتويات الرسائل التي يحملونها؛ فإنهم يوصلونها فقط وكانوا سعداء إزاء قيامهم بعملهم.

Zahra

Hands

The photo I chose was a photo of hands which were holding each other. I chose it because I believe hands are a very important part of our body. They can be really gentle, relieve sad hearts or raise them and be happy, but at the same time they can be so terrible and hurt someone. Everything happening in the world is happening by powerful hands. We should believe in the power we have in our hands. It is for us to decide how to use them. We can use power in our hands to make a peaceful, happy world with less bad news in it. In our culture we believe in miracles, and I believe god has put this miracle in hands. So let's hold our hands together to make happier better world.

Dari

ز هرا:

دستها:

عكسى كه من انتخاب كرده بودم، عكس دستهاىي بودند كه همدیگر رو نكه داشته بودند. من این عكس را انتخاب كردم چون باور دارم كه دست يكي از مهمترين اعضاى بدن هست. آنها ميتوانند آنقدر مهربان باشند كه قلبى را شاد كنند و يا انقدر بد كه بدترين چيها را بوجود بارند. هر چيزى در دنيا به وسيله دست ها اتفاق ميفتد. ما بايد به قدرتى كه در دستمان هست ايمان داشته باشيم و در رراه درست از ان استفاده كنيم. در فرهنگ من به معجزه ايمان دارند و من معتقدم خدا اين معجزه را در دستان گذاشته پس بياين دنياى بهتر و مهربان ترى بسازيم.

Arabic

كانت الصورة التي اخترتها هي صورة الأيدي التي كانت تحتجز بعضها البعض. لقد اخترت الأيدي لأنني أعتقد أن الأيدي جزء مهم جداً من الجسم. يمكن أن تكون لطيفة، وتخفف قلوب حزينة وتكون سعيدة ، ولكن في نفس الوقت يمكن أن يكون فظيع جدا ويؤدي شخص ما. كل ما يحدث في العالم يحدث من قبل الأيدي القوية. يجب علينا أن نؤمن بالقوة التي لدينا في أيدينا. علينا أن نقرر كيفية استخدامها. يمكننا استخدام القوة في أيدينا لنجعل عالم سلمى وسعيد مع أخبار سيئة قليلة. في ثقافتنا نؤمن بالمعجزات ، وأعتقد أن الله وضع معجزة في الأيدي. لذلك دعونا نبقي أيدينا معا لجعل العالم أكثر سعادة وأفضل

Pam

The little mermaid by Hans Christian Andersen

Once upon a time there was a little mermaid living in the ocean. She fell in love with a prince on the land. She went to the witch at the bottom of the ocean and asked the witch to change her so that she could be on the land. So she grew feet but when she walked it was like walking on broken glass and it was really painful. When she went to the party to see the prince, she saw that another princess was dancing with him already. And she couldn't go back to be a mermaid again. It is a story about the women who give too much of themselves. Women should value themselves. So you can love and have a wonderful relationship but you must love yourself and value yourself.

Dari

پری دریایی:

روزگاری یک پری دریایی زیبا بود که در اقیانوس زندگی میکرد. روزی پری دریایی عاشق شاهزاده ای در خشکی میشود . او پیش جادوگر ته اقیانوس رفت و از جادوگر خواست تا اون را مثل آدم ها کند. پری دریایی پا در آورد اما وقتی شروع به راه رفتن کرد مثل این بود که روی خرده شیشه ها راه میرفت. سرانجام وقتی روزی رسید که به مهمانی شاهزاده برود. اما وقتی به مهمانی رسید شاهزاده را دید که با پرنسس خود در حال رقص بود. پری دریایی دیگر نمیتوانست به آب برگردد و دوباره یک پری دریایی باشد. این داستان یاد آور میشود که زنان باید برای خود ارزش قائل باشند. زن ها میتوانند دوست داشته شوند اما اول باید یاد بگیرند خودشان ، خودشان را دوست داشته باشند و ارزش بدهند.

Arabic

حورية البحر الصغيرة:

في إحدى المرات كانت هناك حورية تعيش في المحيط وقد وقعت هذه الحورية في حب أمير يعيش على اليابسة. وذهبت الحورية لعند الجنية في أسفل المحيط وطلبت من الجنية أن تغيرها كي تعيش على اليابسة. فنبئت لديها قدمين وعندما كانت تمشي كانت وكأنها تمشي على الزجاج المكسّر وكان ذلك مؤلم فعلا بالنسبة لها. وعندما ذهبت إلى الحفلة لرؤية الأمير، وجدت أن هناك أميرة أخرى تراقصه، ولم تتمكن هي من العودة لتصبح حورية مرة أخرى. إنها قصة عن النساء اللواتي يضحين بالكثير من أنفسهن، يجب على النساء تقدير أنفسهن وهكذا كي تتمكنين من الحب وأن تستمتعين بعلاقة رائعة، لكن يجب عليك أن تحبي نفسك وأن تقدي نفسك أولاً.

Rose

Grandmother Shafiqqa went missing

Shafiqqa is Sima's mum. She is the loveliest mother and grandmother that I have ever seen. She had come to the camp with her daughters, Sima and Yalda, and her grandchildren Tina and Kosar. There was a big room in the camp where people were coming to have their food and take part in other programmes. And each family had their own little cabin, which was situated along the river. After breakfast on Saturday morning, Shafiqqa decided to go back to her cabin. But all the cabins looked the same to her and she couldn't find hers. And she kept walking and walking, she walked passed the reception office.

She kept walking until she reached the end of the road. She walked a long distance and finally at the end of the road she arrived at a club. She entered the club and as she was very thirsty she asked for a little water to drink. She kept waiting there for her daughter, Sima. But meanwhile Sima couldn't find her mother and was very, very worried. And then she asked Bingulgo for help. Everybody was asking have you seen grandmother Shafiqqa, have you seen her. Finally, they went to the reception office and asked them. The lady who was working there said that she had seen her going past the reception. Everybody was getting more and more worried. So Bingulgo, Zahra, and the rest of the family got in the van to look for grandmother Shafiqqa. They stopped at the club building at the end of the road and saw that Shafiqqa was sitting there waiting for them. Everybody was very happy when Shafiqqa was finally found.

Dari

گمشدن مادرکلان شفیقه:

شفیقه خانم مادر سیما هست. یک مادر و مادرکلان آرام و دوست داشتنی که تا به حال دیدم. شفیقه به همراه دخترانش، سیما و یلدا، و نواسه هایش، تینا و کوثر به کمپ آمده بود. در کمپ اتاق بزرگ بود که همه در آنجا برای غذا و سایر برنامه ها جمع میشدند. علاوه بر آن هر خانواده برای خودش کابین مخصوصی داشت که در امتداد رودخانه قرار داشتند. روز شنبه، بعد از صبحانه، شفیقه تصمیم گرفت که به اتاقش برگردد اما برای او همه چیز شبیه هم به نظر میرسید و نتوانست کابین خودش را پیدا کند. پس همچنان به راه خودش ادامه داد تا حتی از پذیرش کمپ هم گذشت. همچنان به راه رفتن خودش تا انتهای جاده ادامه داد. راه طولانی را پیاده رفت. تا اینکه در انتهای جاده به یک کلاب رسید. داخل کلاب شد و چون خیلی تشنه شده بود از آنها مقداری آب خواست. او همان جا منتظر دخترش سیما ماند. در همان زمان سیما، وقتی دیگر نمی توانست مادرش را پیدا کند، کم کم نگران مادرش شد. به سراغ بینگول رفت تا از او کمک بگیرد. همه از یکدیگر سراغ شفیقه را می گرفتند. تا اینکه به قسمت پذیرش رفتند و از آنها سوال کردند. خانومی که آنجا کار میکرد گفت که او را دیده که از آنجا گذشته. پس همه خانواده و بینگول و زهرا سوار مینی بوس شدند. آنها به ساختمان انتهای جاده سرزدند که دیدند شفیقه در کلاب نشسته و منتظر آنهاست. همه خیلی خوشحال بودند که شفیقه را بلاخره پیدا کردند.

Arabic

الجدة شفیقة قد تاهت:

إن شفیقة هي والدة سیما وهي أجمل والدة و جدة رأيتها في حياتي. وقد جاءت إلى المخيم مع ابنتيها سیما و یلدا و حفیدتاها تینا و کوثر. وكانت هناك غرفة كبيرة في المخيم حيث يأتي الناس لتناول طعامهم و المشاركة في البرامج الأخرى. كما إن لكل أسرة كوخ صغير موجود عند ضفة النهر، و بعد وجبة الإفطار صباح السبت قررت شفیقة العودة إلى كوخها، لكن كل الأكواح كانت متشابهة من وجهة نظرها و لم تتمكن من العثور على كوخها، و وصلت المشي و المشي وهي قد مشيت و تجاوزت مكتب الإستقبال. و استمرت في المشي لحين وصلت إلى نهاية الطريق. لقد مشيت مسافة طويلة و في نهاية الأمر، عند نهاية الطريق وصلت إلى نادي. دخلت النادي و بما إنها كانت شديدة العطش فقد طلبت بعض الماء لتشرب و بقيت تنتظر هنا لحضور ابنتها سیما لكن سیما لم تتمكن من العثور على والدتها و كانت قلقة جداً عليها. ثم طلبت من بنجولجو المساعدة، و كان الجميع يسأل - هل رأيتم الجدة شفیقة، هل رأيتوها؟ و في نهاية الأمر ذهبوا إلى مكتب الإستقبال و سألوا عنها. و قالت لهم السيدة التي كانت عمل هناك بأنها شاهدتها وهي تمر من جانب مكتب الإستقبال. و قد إزداد قلق الجميع عليها، لذا قام بنجولجو و زهرة و بقية أفراد الأسرة و ركبوا داخل المركبة للتحقیق عن الجدة شفیقة. و توقفوا عند مبنى النادي في نهاية الطريق و رأوا شفیقة جالسة هناك بانتظارهم، و هنا أصبح الجميع مسرورين عندما وجدوا شفیقة في نهاية الأمر.

Fahimeh

Woman in a red dress

It is a really true and sad story but everyone needs to hear it because there is a lesson to be learned from it, especially for girls. Many years ago in my country, Iran, and in my city, Tehran, a sixteen-year-old girl suddenly fell in love with a young boy. She was a beautiful, slim and tall girl with blonde hair and blue eyes. She had met him only a few times but she really loved the boy. So one day, they decided to go on a date. The boy told her that red was his favourite colour. The next day, the girl wore a red dress, red shoes, red bag and scarf. She went to the place where they were supposed to meet. She waited for him but he didn't show up. She waited there all day from morning till late night but the boy didn't show up. I was a young girl at the time. Every time that I passed through the Ferdosi square, I could see a beautiful young girl in red outfit there, no matter sunshine or rain. She was holding a red umbrella and was wearing a red jacket when it was raining.

Her father was a colonel and her mother was a doctor. She had two sisters and one brother. They were always arguing with her that she was crazy and that she had left everything behind in her life but to go and wait there in that outfit. They couldn't stop her in any way because she would run away and stand there waiting. Lots of men kept annoying and bad mouthing her when passing by her but even that couldn't bother her. The only thing she could think of was that one day the boy would come and see her waiting. In my country, there are times during the winter when it's snowing very hard and snow can reach knee deep with freezing temperatures at nights. Even when it was that cold she would be standing there waiting for the boy to come. No one would believe it but she waited there for him on the same spot for seventy years. She passed away while she was wearing a red dress, when she was eighty-six, frozen in the snow. Her parents abandoned her. Her family never accepted her again as a family member. They believed she tarnished their reputation. Many journalists interviewed her; many photographers became interested in her story. She said decisively to all of them: he will come, I can assure you.

She waited many years for him and died there but he never came. It could happen to any girl or woman but it's the girls who should think wisely: don't waste your life for this kind of people. The spot where the girl used to wait was at a location in the city where everyone would pass by at least once a week or at least a month. Or maybe the boy passed by during these years, seventy years, but ignored her. I think he was a cold hearted boy who didn't want to end her waiting. She died wishing to see him at least once again. When she passed away, it was a minor news in Tehran and some other cities: the woman in red of Tehran passed away! As Baba Taher, a Persian poet, says; it's good to have the kindness from both sides otherwise one sided kindness is nothing but trouble.

Fahimeh's story continued

Dari

زن قرمز پوش:

این یک داستان واقعی اما غم انگیزی هست که هر کسی نیاز هست که بداند مخصوصاً دختر ها که لازم هست از آن درس بگیرند. سالها پیش، در ایران، در شهر تهران، دختر جوانی حدوداً شانزده ساله زندگی میکرد. این دختر بسیار زیبا، بور و قد بلند چشم بی بود. یک روز دخترک با پسری آشنا میشود و بعد ز چند ملاقات عاشق پسر میشود. پس یک روز تصمیم میگیرند که همدیگر را به طور رسمی ببینند. پسر به دخترک گفته بود که از رنگ قرمز خوشش میاد. پس دخترک در روز قرار با لباسی سر تا پا قرمز، حتی کیف و کفش قرمز به سر قرار رفت. دخترک تمام طول روز را منتظر پسرک در آنجا ایستاد اما خبری از پسر نبود. دخترک هر روز در لباسی قرمز به سر قرار میرفت و از صبح تا شب در آنجا منتظر پسرک میشد. در آن زنان هر فت از نیدان فردوسی رد می شدیم میتوانستیم زنی زیبا در لباسی قرمز را ببینیم که در هر شرایط آب و هوایی آنجا منتظر بود. حتی اگر هوا بارانی بود او را با چتری قرمز رنگ میدیدی. دخترک از یک خانواده سرشناس بود، پدرش تیمسار و مادرش دکتر بودند و دو خواهر و یک برادر داشت. آنها همیشه با دختر در رابطه با این کارش در مجادله بودند که دخترک دیوانه شده که تمام زندگی اش را رها کرده و آنجا در آن لباسها منتظر میماند. خانواده اش دیگر نمیتوانستند او را متوقف کنند. در مدتی که دختر در آنجا منتظر بود خیلی از مرد ها و سایر مردم مزاحم دخترک میشدند اما دختر دست از انتظار بر نداشت. همیشه در این فکر بود که روزی پسر پیش او برمی گردد. در تهران گاهی انقدر برف به شدت میبارید که گاهی برف به زانو ها میرسید و شبها یخبندان بود. اما حتی این شرایط هم نمیتوانست مانع دخترک بشود. شاید کسی نتواند باور کند که دخترک هفتاد سال در آنجا منتظر ماند. سرانجام دختر در یک روز زمستانی در لباس قرمزش درگذشت. او در سن هشتاد و شش سالگی در لباس قرمزش در میان یخها جان سپرد. خانواده اش او را طرد کردند و گفتند که او برای آنها لکه ننگی است. در این مدت خبرنگاران و عکاسان زیادی برای مصاحبه پیش او رفته بودند تا داستان او را منتشر کنند. اما همچنان دخترک باورداشت که پسرک روزی خواهد آمد. دخترک سالها منتظر ماند در همان جا مرد و پسرک هرگز نیامد. این داستان ممکن است برای هر دختری اتفاق بیفتد اما این دختر هست که باید عاقلانه انتخاب کند و عمر خود را برای چنین افرادی نگذارند. تقطه ای که دخترک در آنجا منتظر ایستاده بود مکانی بود که هر کسی حداقل هفته یکبار از آنجا میگذشت. و یا شاید پسرکی احساس عمداً دخترک را نادیده گرفته بود و نخواسته تا انتظار دخترک را تمام کند. وقتی دختر مرد، تیتر روزنامه های تهران بود: زن قرمز پوش میدان فردوسی مرد... یاد شعر بابا طاهر ما افتم که میگوید: چه خوب که محبت دو سر بی، که یک سر محبت در دسر بی...

Arabic

المرأة في الفستان الأحمر:

إنه فعلاً حكاية حزينة لكن يجب على كل شخص أن يسمعها لأنها تحمل درساً يمكن أن نتعلمه منها وخاصة بالنسبة للبنات. منذ سنوات مديدة وفي بلدي إيران وفي مدينتي طهران، كانت هناك فتاة عمرها ستة عشر سنة وقد وقعت فجأة في حب فتى صغير. كانت الفتاة رائعة الجمال، طويلة ونحيلة القوام شقراء الشعر مع عينان زرقاوان. وكانت قد إنتقت بهذا الفتى بضعة مرات فقط لكنها أحبته من الصميم، وفي أحد الأيام، قرر الإثنان الخروج سوياً في موعد غرامي. وقال لها الفتى إن اللون الأحمر هو لونه المفضّل وفي اليوم التالي، إرتدت الفتاة فستاناً أحمر وحذاءً أحمر وشاحاً أحمر وحملت محفظة حمراء. ثم ذهبت إلى المكان حيث يُفترض لهما اللقاء وإنتظرته لكنه لم يأت. إنتظرت هناك طوال النهار من الصباح وحتى موعد متأخر من الليل لكن الفتى لم يأت. وكنت أنا فتاة صغيرة وقتها، وفي كل مرة مررت بالقرب من ساحة فردوسي، كنت أرى بنت رائعة صغيرة في ملابس حمراء بصرف النظر عما كان الشمس ساطعة أو المطر يهطل. وكانت تحمل مظلة حمراء وترتدي سترة حمراء عند هطول المطر. لقد كان الدها عقيداً في الجيش وكانت والدتها طبيبة وكان لديها شقيقتان وشقيق واحد، وكانوا جميعها يتناقشون معها ويقولون لها إنك مجنونة وإنها قد تركت كل شيء خلفها لكي تذهب إلى هناك وتنتظر وهي مرتدية هذه الملابس. ولم يتمكنوا من منعها بأي طريقة كانت لأنها كانت ستهرب وتقف هناك منتظرة. وقد تناولها الكثير من الرجال بكلام قاسي ومُهين إزاء مرورهم بها لكن ذلك لم يؤثر فيها. الشيء الوحيد الذي كانت تفكر به هو أن هذا الصبي سيأتي وسيجدها في إنتظاره. وفي بلادي، هناك أوقات خلال الشتاء

To all the women who shared their stories... *thank you.*

Amal
Amina
Beengul
Ekhlal
Fahimeh
Faizah
Farzaneh
Fateme T
Fatime
Fereshteh

Galila
Habiba
Ibtisam
Ilkram
Kheyriyah
Latifeh
Madinah
Mariam
Mina
Nadiya

Nagat
Nagwa
Najibeh
Negin
Noor
Pam
Parisima
Samad
Shafiqeh R
Shafiqeh

Shafiqeh M
Sima
Simin
Zahra A
Zahra N
Zahra S
Zeinab
Rose
Saheb

**Ethnic Communities
Council of Queensland Ltd**